

1. Ó! bár-csak e - zer aj - kam vol - na, És
Hir-det-ném Is - ten nagy jó - sá - gát És

e - zer nyel - ven zenghet - nék: Azt é - ne -
vég-he - tet - len ke - gyel - mét!

M. R.
kelném szün - te - len, Hogy csodát művelt én - ve - lem.

2. Ó! miért csüggedsz el én lelkem? / Föl, föl, és meríts új
erőt! / Tégy félre minden földi gondot, / Hogy tisztán állj az Úr
előtt; / A szívem, lelkem mélyéből / Dicséret szálljon mennybe föl!

3. Ki áraszt énrám égi áldást? / Te, áldást osztó Istenem! / Ki
véd és óv az életúton? / Te, őrizóm és védelmem! / Te hordod
bűnöm terheit, / Kegyelmed óv és gyámolít.

4. Ó! hányszor tapasztaltam eddig / Szerelmed gazdag
özönit! / És hányszor mentettél meg engem, / Lerontva Sátán tő-
reit! / És hogyan körülvett az éj, / Áttörte azt az égi fény.

5. Jóvotlod zengi ajkam, Isten, / Amíg csak tart az életem, /
Amíg csak szívem egyet dobban, / Csak rólad zeng az énekem; /
S ha nem lesz már szó ajkamon, / Majd dicsér végső sóhajom.

6. Halld meg, ó! égi trónusodról / E gyöngye gyarló éneket. /
Egykor e dicséret is szebb lesz, / Ha angyalaid közt leszek, / S majd
égi karral zeng a szóm: / Dicsérlek téged Alkotóm.